

פנינים יקרים

מתורת רבותינו הקדושים מביאלא

- ליקוטי אמרים ככתבם וכלשונם מספרי רבותינו הקדושים •

❧ פרשת כי תשא ❧

• ישועות אברהם •

כי תשא את ראש בני ישראל וגו' (ל יב)

ואפשר לפרש, שהשם יתברך מרמוז דבר זה להצדיקים שמצפים ומיחלים תמיד שיתקדש ויגדל שמייה רבא בעולם. וזה 'כי תשא את ראש בני ישראל' הוא כביכול, אזי תיראו לפעול 'לפקודיהם' שהשם יתברך ימלא כל החסרון מה שחסר לבני ישראל, הן ברוחניות והן בגשמיות, וגם בני ישראל יקיימו 'ונתנו איש כופר נפשו לה' לעבוד את ה' במסירות נפש, שלא יקלקלו ח"ו השפעות שנתתי להם. ולא יהיה בהם [נגף] ח"ו היינו שלא יפגמו בנופם גם כן רק לעבדו יתברך שמו בכל הדברים ואז יתגדל ויתקדש שמייה רבא בעולם במהרה בימינו אמן כן יהי רצון.

עמוד קכד

• מבשר טוב •

כי תשא את ראש בני ישראל. (ל יב)

מבואר בספרים הקדושים, כי בכלל מצוה זו לנשא ולרומם ולהגביה את ישראל. ועל פי הכלל שאמר הבעש"ט הקדוש שהתורה נצחית ושייכת לכל אחד ואחד, בכל דור ובכל זמן, נראה שאף כל יחיד ויחיד כלפי עצמו, יקיים מצות 'כי תשא את ראש בני ישראל', בנשיאות ראש והכרת ערך העליון, בחשיבות נפשו ונשמתו החצובה מגבהי מרומים.

והעצה לרומם ראש בני ישראל הוא, מרומזו בלשון "לפקודיהם", שלא יולול הלילה בעצמו ובערך נשמתו, רק יידע נאמנה שיש בתוכו חלק אלקי ממעל שהוא מופקד בידו, ויידע ערך אותו פיקדון, ובזה יחזק את עצמו תמיד. ועל דרך שכתב כ"ק אאמו"ר זצלה"ה בספר הקדוש חלקת **יהושע** [כפרשתן מהדורה חדשה עמי תקיפו] "או יאמר [כי תשא את ראש], מרמז [לענין] התחזקות, שצריך לדעת, כי השם יתברך - חלק אלקי ממעל, יש בכל ישראל. וזה 'לפקודיהם' מלשון פיקדון, שיש בכל אחד, ועל ידי זה יוכל לחזק עצמו".

ברכה של גלויות, מבוא

• תולדות אדם •

ולא יהיה בהם נגף. (ל יב)

כי נגף אותיות גפן, הם ישראל הנקראים גפן, כמו הגפן שאין מקבל הרכבה אחרת, כמו כן הם אינם מתערבים באומות העולם. ומה שאנו רואים שלפעמים נתערבו באומות העולם, הוא כמו תערובת יבש ביבש, שאין להם שום תערובת, רק מצד שאין אנו מכירין אותם. וזה שהצדיקים מנהיגים שלא יתחבכו ח"ו מ'גפן' ל'נגף' חלילה.

עמוד צט

• דברי בינה •

ונתנו איש כופר נפשו לה' בפקוד אותם ולא יהיה בהם נגף וגו'. (ל יב)

'כופר' הוא מלשון 'וכפרת אותה מבית ומבחוץ' ובראשית ו יד, שהוא ענין שמירה והגנה שלא ישלם בו דבר אחר – על ידי שמטיחין בטיח סביב. כי באמת תכלית העבודה היא, שיעשה האדם בחינת שמירה והגנה שלא יוכל לקרב אליו שום כח הרע. ויקדש את גופו בבחינה כזאת שיהיה הוא בחינת שמירה לנפשו שלא יתקלקל ה"ו בדיעות נפסדות וכזכות. ואז יעשה השם יתברך כביכול גם כן בחינת שמירה והגנה לגופות ישראל שלא יתקלקלו מגופות אחרים הטמאים, ולא יקבלו שום פגם ה"ו מדיעות חיצוניות, כנ"ל. וזהו 'ונתנו איש כופר נפשו', שיעשה האדם בעצמו מתחילה בחינת 'כופר' ושמירה לנפשו, שיהיה רק לה' לבדו. ועל ידי זה יעשה הוא יתברך גם כן בחינת שמירה שלא יהיה נגף, כנ"ל.

עמוד רלו

• ארון עדות •

זה יתנו כל העובר על הפקודים. (ל יג)

הבורר לעצמו מצוה אחת אפי' קלה הרי היא דוחה כל המצוות

מלת "זה" מורה על דבר נודע ומבורר אשר יאמר עליו כי הוא זה. הרמז, שצריך כל אדם לברור לעצמו איזה מצוה אחת בתורה, אשר בה ישים תמיד כל מעיניו והפצו. ומצוה זו תהיה חשובה אצלו יותר מכל מצוות התורה. וכך הוא פירוש הכתוב "זה יתנו" – שיתנו ויקדישו לד' דבר אחד מבורר. "כל העובר על הפקודים" – כאילו

נכתב 'העובר על כל הפקודים', שדבר המבורר הזה יהיה עובר ועולה אצלו על כל שאר פקודי אורייתא.

וגם פירוש "העובר על כל הפקודים" שאפילו אם דבר זה שברר לעצמו יביאהו לעובר על כל שאר המצוות ולבטלן, כגון שבחר לו מצות בקור חולים שיעוסק בה תמיד, ועל ידי זה יקרה כמה פעמים שמתבטל ממצות תפלה וממצות סוכה וכיוצא בה, אף על פי כן אל ישגח על זה ויעסוק בשלו, כי רחמנא לבא בעי וכיון שבמחשבתו לקיים כל המצוות, אלא שאינו יכול מחמת מצוה זו שעוסק בה, הקב"ה מצרף מחשבה טובה למעשה, ונחשב לו כאילו קיים הכל.

וזה שכתוב כמה פעמים במשנה תורה 'כל המצוה בלשון יחיד, כגון 'כל המצוה אשר אנכי מצוך היום תשמרון' ודברים הו'. דלכאורה היה ראוי לכתוב 'כל המצות'. אך הכונה היא על המצוה המבוררת שאדם בורר לעצמו שאותה ישמרו עיקר, כי שקולה היא נגד כל המצוות, וכולן כלולות בה. ולכן מסיים 'תשמרון' לשון רבים, כי השומר מצוה זו כאילו שמר את הכל, ואפילו אם תהיה אותה מצוה קלה שבקלות, אף על פי כן אם מוסר נפשו עליה לקיימה כל ימיו כראוי על צד היותר טוב, ושום דבר שבעולם לא ימנעהו ממנה, תביאהו היא לבדה אל השלימות ותצילנו מדינה של גיהנם. ועל זה נאמר "ונתנו איש כופר נפשו לד' וגו' 'זה' יתנו". והבן.

עמוד קסה

• דברי בינה •

זה יתנו. (ל יג)

פרש"י: זה יתנו- הראה לו כמין מטבע של אש ומשקלה מחצית השקל ואמר לו כזה יתנו. **כמו** שטבע האש הוא, שעולה ומגביה את עצמו למעלה, כמו כן מזה שהאדם נותן כנדבת לבו לצדקה, ומהנה לתלמיד חכם, והוא מתמכין דאורייתא - על ידי זה הוא מתנשא ומתרום למעלה, בבחינת "מטבע של אש" שהראה הקדוש ברוך הוא למשה, ואמר לו "כזה יתנו".

פרשת פקודי עמי רצ

• דברי בינה •

העשיר לא ירבה והדל לא ימעיט ממחצית השקל. (ל טו)

השם יתברך גילה, והראה לעין כל, מעלת קדושת ישראל, איך שכל אחד מהם הוא קדושה עצמיות. וצוה להם, אשר "העשיר לא ירבה והדל לא ימעיט ממחצית השקל". כי כל אחד מהם נצרך לבחינת קדושת המשכן, שהוא תיקון ובנין כל העולם. ואם יחמר נפש אחת ח"ו, לא יהיה נשלם הבנין על ידי איש אחר, וכולם דייקא נצרכים לזה.

פרשת ויקהל עמי רנט

• דברי בינה •

ביני ובין בני ישראל אות היא לעולם. (לא יח)

הקדושה ששורה ביני ובין ישראל, כל רואיהם יכירום כי הם זרע ברך ד'. כי העולם נברא בשביל ישראל. נמצא צריך להכיר באיש ישראל על פניו שבשבילו נברא העולם. וזה "אות היא לעולם", אם האדם מקדש ומטהר עצמו, ונעשה מרכבה להשם יתברך, אז הוא 'אות לעולם', שכפניו

מכירין ש"ששת ימים עשה ד' השמים והארץ", בריאת שמים וארץ, על ידי כי שם ד' נקרא עלינו.

פרשת וירא עמי קה

• זאלה הדברים שנאמו לדוד •

והלחת מעשה אלקים המה וגו' חרות על הלוחת. (לב טז)

כתוב "חרות על הלוחות - אל תקרי "חרות" אלא חירות אין לך בן הורין אלא מי שעוסק בתורה" ואבת ו ג. לא אמרו מי שלומד בתורה דווקא אלא מי שעוסק בתורה, דהיינו, אף אם עוסק בדברי הרשות ובדברים גשמיים אם הם לשם שמים, ומקבל על עצמו בכל עשיותיו עול מלכות שמים בדרך התורה והיראה, הכל עולה לשורש הקדושה. [וכו].

כמו כן בכל הדברים שברא השי"ת בעולמו אין בהם דבר ריק. וכל עשיותיו ופעולותיו של אדם תלויות רק בדעת העושה אותם. אם מדבק ומקשר את כלם תחת עול מלכות שמים, ויודע שכלם דבוקים בכח השי"ת ועושה אותם לשם שמים, אז דבוקים בחיות קדושת כח אלוקותו יתבך שמו, וכל מה שעושה הן דברי תורה ומצוה, והן דברי רשות, כולם עולים לשורש הקדושה.

פרשת וישב עמי עט

• זכרון משלי •

ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת. (לב ז)

כי הממונה על ישראל הוא מפקיר עולם הוזה ועולם הבא עבורם. כמו שאמר משה רבינו עליו השלום "ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת". - ובאמת מה יש לו

וְאֵת מִצְוֹתֵיכֶם תִּשְׁבְּרוּ, ראשי תיבות מות. רמז בזה, שעל ידי הזכרת המיתה מבטלין את הגאות, שזה כהינת 'מצבותם' – שזה בא מסטרא אחרא. וקל להבין. עמוד קלג

• מנשד טוב •

נושא עון ועובר על פשע. (לד ז)
כמו כן יש עוד אופן שיכול האדם לעבוד על עצמו, שייחשב לו הדבר כתענית, למשל כשרואה את חבירו שעושה דבר שלא כהוגן, ונדמה לו בדעתו שהוא מוכרח לצעוק עליו ולהוכיחו על פי דין תורה וכו'. ואינו משים על ליבו, כי זה בא מתוך כעס, שכועס הוא על חבירו. וצריך לשבור את כעסו, כגון שיחכה יום אחד, עד כי יעבור זעם, ולמהרת יאמר לו התוכחה, ובה שבר מעצמו – למען כבוד שמו יתברך.

ובעבודות אלו שעובד את השי"ת מתוך הטבע, זוכה לתקן כל המאוי וכל העבירות. וכדאי' בגמרא ראש השנה [יז]. "אמר רבא: כל המעביר על מדותיו מעבירין לו על כל פשעיו, שנאמר 'נושא עון ועובר על פשע', למי נושא עון למי שעובר על פשע". ע"כ. ומה שאמרו "כל פשעיו" ידוע הוא שתיבת "כל" ריבוי הוא. ונראה שכוונתו לרבות, שאפילו על החטאים הידועים שנקראים מדת "כל", בזה גם כן על ידי שמעביר על מידותיו ושובר טבעו ותאוותו למען השי"ת – מוהלים לו עליהם. סגולת התשובה בדורות האחרונים שובבי"ם, פרק יא

להמונה, הלא אין לו לא עולם הזה ולא עולם הבא, ולמה לרדוף אחרי התמנות. פרשת קורח עמי נה

• היהודי הקדוש •

ופלחת לעונינו ולחטאתינו ונהלתנו. (לד ט)
כי כן הוא המדה ונכון הדבר, לבקש מליחה ומחילה על החוטאים מלתור ולבקש ביניהם צדיקים. וכך מצינו באברהם אבינו ע"ה שביקש "אולי ימצאון" [בראשית יח כט] ולא עלה הפצו בידו, ומשה רעיא מהימנא אהו צדיק דרכו לחלות ולהעתיר מליחה ומחילה בעד עמו, ונענה "סלחתי כדברך". עמוד עד

• חלקת יהושע •

וביום השביעי שבת וינפש. (לא יז)
וזה שאיתא "שבת וינפש" – דרשו חז"ל [ביצה מז]. 'כיון ששבת וי אבדה נפשי'. והקשה **הבעל שם טוב** וצללהה, הלא צריך לרמו בעת שהולכת הנפש במוצאי שבת קודש, ולא בהתחלת שבת. ולדעתי נראה, באמת למה נקרא 'נשמה יתירה', שידמה בדעתו שאינו מקיים שבת כהלכתו, ועוד לא זכה להנשמה יתירה. וזה עיקר המכוון, ועיקר שמירת שבת. וזה 'כיון ששבת וי אבדה נפשי', באם חושב שלא זכה להנשמה, זה חשוב מאוד. ולכן נרמז תיכף בהתחלת כניסת שבת קודש, והבין. פרשת ויקהל

• ויאמר משה - לבד טוב •

ואת מצבתם תשברון. (לד יג)

הפצת הגליון השבוע נתרם על ידי

הרה"ח ר' שלום ועלר הי"ו

לרגל השמחה השרויה במעונו בהולדת בתו

ממעון הברכות יבורך בכל טוב, רוב נחת ושמחה ישכון באהלו תמיד,

ויזכה לגדלה לתורה לחופה ולמעשים טובים